

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р4 р 14/2020
26.01.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, и то судија Весна Субић, у предмету предлагача АА из ..., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о приговору предлагача за убрзање поступка у предмету Врховног касационог суда Рев2 1422/2020, након спроведеног испитног поступка, донео је дана 26.01.2021. године

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, приговор предлагача за убрзање поступка у предмету Врховног касационог суда Рев2 1422/2020.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Предлагач је 24.12.2020. године поднео председнику Врховног касационог суда приговор ради убрзања поступка. У приговору је навео да је, као тужилац, поднео тужбу 23.05.2002. године у предмету Основног суда у Бору П1 707/09 - П1-886/10. Против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1342/17 од 01.11.2017. године је изјавио ревизију по којој Врховни касациони суд није одлучио, а ради се о праву из радног односа, незаконитом престанку радног односа предлагача од стране МУП РС – ПУ у Бору. С обзиром да поступак по ревизији још увек није окончан предлагач тражи да се усвоји његов приговор, да се утврди да му је повређено право на суђење у разумном року, те да се Република Србија обавезе да му на име трошкова поступка исплати 16.500,00 динара.

Одлучујући о приговору на основу члана 7. став 2, 9 и 10. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ бр. 40/2015), Врховни касациони суд је утврдио да је приговор неоснован.

По спроведеном испитном поступку по коме је прибављен извештај од писарнице Врховног касационог суда и од судије известиоца, утврђено је да су списи предмета примљени у Врховни касациони суд 19.06.2020. године и да су судији известиоцу у рад предати 24.06.2020. године. Предмет је већан 30.09.2020. године, а одлука је урађена и достављена судској пракси 14.01.2020. године.

Уставом Републике Србије у члану 32. став 1. је прописано да свако има право да му независан, непристрасан и законом установљен суд правично и у разумном року

јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега. Закон о парничном поступку у члану 10. став 1. такође прописује да странка има право да суд одлучи о њеним захтевима и предлозима у разумном року, а Закон о заштити права на суђење у разумном року, у члану 4. је прописао да при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предмета суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законских рокова за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлука.

Имајући у виду наведене одредбе Устава и закона, Врховни касациони суд сматра да у конкретном случају предлагачу у поступку пред Врховним касационим судом није повређено право на суђење у разумном року, те да је отуда његов приговор неоснован. При томе, овај суд има у виду период у коме су се списи предмета налазили у Врховном касационом суду, а то је од 19.06.2020. године, па како је предмет већан 30.09.2020. године, одлука је урађена и достављена судској пракси 14.01.2020. године, и како је донета одлука пре подношења приговора, нема места убрзању поступка због чега је приговор неоснован, па је одлучено као у ставу првом изреке.

Како је приговор предлагача неоснован, он нема право ни на трошкове спора, због чега је такав захтев одбијен у ставу другом изреке решења.

Поука о правном леку:

Против овог решења дозвољена је
жалба Врховном касационом суду
у року од осам дана од пријема решења.

С у д и ј а
Весна Субић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић